

NETVÆRKSBLADET

Nr. 1 Januar 2012

Til kristne kvinder i Skandinavien

**Elke Werner
til Danmark**

**Lidelse, håb
og tro**

**kvindeprofilen:
-Mon ikke Guds
plan for hans døtre,
langt overstiger det
vi ser og håber**

**Udbrændt?
Hvad gør vi?**

Udgivet af:

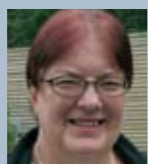
www.kvinder.com

Netværksbladet

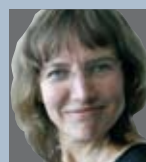
Udgives af den selvstændige kristne organisation "Netværk for Kvinder i Tjeneste", som består af:

Hanne Dalgaard
Leder

Agethe Zimino
Sognepræst

Bitten Ingerslev
Leder

Åse E. Larsen
Leder

Vi tror på Bibelen som Guds Ord og på Jesus Kristus som vores personlige frelser.

Formålet med "Netværksbladet" er at skabe et forum, hvor kvinder i tjeneste eller ledelse kan blive inspireret, opbygget og udrustet i troen og tjenesten. Desuden, at man herigennem kan få kendskab og kontakt med andre kvinder i tjeneste landet over.

Vision:

- At støtte og udvikle kvinder i tjeneste, og til tjeneste, ved at skabe et forum, hvor vi bliver inspireret, opbygget og udrustet i troen og tjenesten.
- At danne basis for et tjenestenetværk på tværs af alle kirker i Danmark. Herunder de lokale ledergrupper.
- At danne basis for et tjenestenetværk mellem nationer.
- At virke som katalysator for større enhed blandt kirker.
- At være forberede for vækkelse i Danmark.

Ansvarlig udgiver: Hanne Dalgaard

Redaktion: Hanne Dalgaard, Åse Ellerbek Larsen

Giro: 6-002-6629 Reg.nr.: 1551

Gaver til organisationen modtages med tak på dette Giro nr.

Betaling fra udlandet:

SWIFT-BIC: DABADKKK

IBAN: DK52 3000 0060 0266 29

Copyright: Citater og artikler kan frit gengives ved kildeangivelse (forfatter og blad)

Henvend.: Netværksbladet
c/o Hanne Dalgaard
Øde Hastrupvej 65
4000 Roskilde
tlf. 29 700 104

e-mail: hanne@kvinder.com

web: www.kvinder.com

Hvad vil du gerne læse om?

Har du specielle ønske om emner du kunne tænke dig at læse om i bladet hører vi meget gerne fra dig på: hanne@kvinder.com

**Netværksbladet
udkommer 3
gange om året**

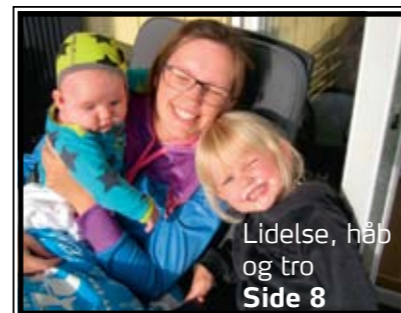
**Vedrørende annoncer:
Henvendelse til redaktionen.**

Græskarsuppe **Side 14**

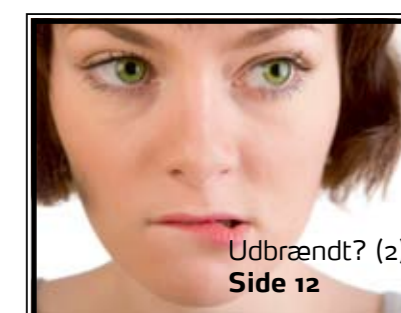
Elke Werner
til Danmark **Side 4**

Lidelse, håb
og tro
Side 8

Kvindepro-
filen:
Sara Laadal
Mortensen
Side 6

Udbrændt? (2)
Side 12

- 4** Elke Werner til Danmark
Isoleret set kan selvfølgelig godt være "fattig", men Jesus peger på, at relationen med ham, forvandler alting til håb og muligheder.
- 6** Profil af en kvinde i tjeneste - Sara Laadal Mortensen
Interview med Birthe Munch-fairwood, der er netværkskoordinator i Tværkulturelt Center.
- 8** Lidelse, håb og tro
Hvordan kommer vi omkring at hjælpe hinanden, når modgang eller sygdom rammer, når vi som kristne har en så forskellig tilgang til emnet? .
v/Hanne Dalgaard
- 12** Udbrændt (2)
xxx
v/Dorte Kappelgaard
- 14** Mad, sundhed og tips
Sund inspiration: Græskarsuppe.
v/Bente Kjeldal
- 15** Brevkassen
"Min mand bliver sur, hvis jeg trøster børnene"
v/Iben Dalgaard
- 17** Bedesiderne
Fredens børn er forligelsens børn
v/Åse Ellerbek Larsen

Elke Werner til Danmark

Til april afholder *Netværk for kvinder i Tjeneste* en åben lederkonference i København for kvinder med Pastor Elke Werner (Tyskland) fra Lausanne. Hun er verdensomrejsende som taler ved evangelistiske outreach og for kvinder med evnen til at lede. Kom og bliv opmuntret i din tjeneste! Se bagsiden.

Du har siddet i hovedbestyrelse i Lausanne nogle år. Hvordan endte du op der?

-Det er utroligt sådan som Gud kan bruge vore svageste tidspunkter i livet, til at ophøje sit navn. I 1989 var jeg inviteret til at deltage i den anden verdenskongres i Lausanne i Manila. På det tidspunkt havde jeg kræft, og havde fra lægernes side ikke fået forventning om, at skulle leve meget længere - MEN - jeg er her endnu og kræften er forsvundet. I 1999 blev jeg spurgt om jeg ville deltage i fejringen af Lausannes 25 årsdag, og i 2004 yderligere om jeg ville være den "europæiske stemme" og være "The international Deputy Director for Europe", og kort efter også leder for kvinder i evangelisation.

For bare to år siden startede på du en verdensomspændende kvindetjeneste (WINGS) op under Lausanne, og jeg har set i din kalender, at du har meget travlt og rejser konstant. Hvorfor startede du WINGS?

-Jeg startede WINGS for at udbygge min tjeneste med kvinderne i Lausanne bevægelsen. WINGS er en forkortelse for: Women in God's Service. Jeg ønsker at hjælpe kvinder ud over verden med at folde deres vinder ud og at flyve højt op. At hjælpe kvinder, hvis vinger er stækket eller brækket, både i deres liv og tjeneste. Jo, jeg rejser og arbejder meget, men er det ikke også årsagen til, at vi stadig er her på jorden?

Hvordan er responsen rundt om? Der må være stor forskel på budskabet til kvinderne i skandinavien og fx Indien?

-Jo, naturligvis er der kulturelle forskelle og udfordringer, hvor jeg rejser. Men på den anden side, kvinder går gennem de samme prøvelser og farer, uanset hvor de bor på jorden. De har de samme behov, og står med den samme missionsbefaling.

Du har bl.a. skrevet 5 bøger for kvinder. Hvad står der primært i dem?

-Jeg vil gerne hjælpe kvinder til at se, hvor meget Gud elsker dem og har omsorg for dem. Hvor meget han værdsætter dem, og hvor vigtigt det er for dem, at de adlyder ham og gør det, han har kaldet dem til.

Hvordan gik det til, at du besluttede dig for en teologisk uddannelse?

-Jeg studerede teologi for at blive lærer. Det job virker jeg ikke i, men jeg er sikker på, at Gud har brugt mine studier og forberedt mig på mit kald igennem det.

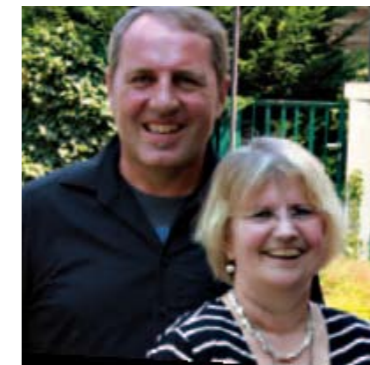
Din mand er også præst. Er i så præstepar sammen i jeres kirke i Marburg?

-Jeg var ikke indsat som præst fra starten, men leder nu vor tværkirkelige kirke, der hedder "Christus-

Treff". Min mand og jeg startede for ca. 30 år siden med bare fire venner. Nu er vi en stor forsamling med tre gudstjenester hver uge, hvor der i gennemsnit kommer 3-400 mennesker ved hvert møde. Derudover har vi en kirkeplantage i Øst-Berlin.

Her i Danmark har vi bedt dig tale over den feminine rolle, eller især den åndelige moderrolle i menigheden og i samfundet. Tror du, at vi i en vis udstrækning har mistet billedet af os selv som kvinder/mødre i Kristus?

-Jeg tror at vi stadig besidder dette moderinstinkt, men, vi skal finde nye måder at være gode åndelige mødre på, også uden at gøre brug af "mase- eller skubbeteknik". Det vil jeg tale mere om på konferencen, så kom endelig!

Elke med sin mand Ronald

Elke på outreach i Indien

Hvordan vil du definere et "moderinstinkt"?

-Det er en karakteristisk af Gud, som vi finder i os selv: at beskytte og forsvare, at pleje, nære, og at trøste andre omkring os.

Det er vigtigt at den åndelige moderrolle afbalanceres med den åndelige faderrolle. Hvordan kan vi skubbe på med at få det yderligere i spil?

-Det vil kun kunne opnås, når vi gør det sammen, som mænd og kvinder. Det er hvad Gud har skabt os til. Adam og Eva var kaldet, udrustet og velsignet - sammen. Så vi har brug at lære hvordan vi kan supplere hinanden, arbejde side om side, så vi kan vise helheden sammen sådan, at Gud herlighed kan blive synlig.

Jeg har hørt noget om, at du er initiativtageren af "prisca" for kristne kvindelige ledere. Hvad går det ud på?

-Prisca er en forkortelse af Priscilla, som var Akvillas hustru. De to arbejdede og tjente Herren sammen. Prisca i Tyskland inviterer kvinder, der leder kristne tjenester eller er med-ledere, sammen med deres mand til undervisning og opmuntning på samlinger en gang om året.

Hvad ligger øverst på dit hjerte for kristne kvindelige ledere?

- Jeg vil gerne se: Kvinder, der opmuntrer andre kvinder. Kvinder, der gør brug af deres fulde potentiale i alle livets aspekter. Kvinder, der tjener Herren og elsker Ham af hele deres hjerte, sind og sjæl.

"Jeg ønsker at hjælpe kvinder til at folde deres vinger ud og flyve højt op"

Husk at melde din flytning til os, så Netværksbladet kommer frem

Tilmeld dig *Netværk for kvinder i Tjeneste's* chatside, og følg med i hvad, der er af tiltag landet over blandt kristne kvinder.

Støt Netværksbladet!

Tak for din støtte til Netværksbladet

Danske bank
reg. nr. 1551
konto nr. 6-002-6629

Profil

af en kvinde i tjeneste

Sara Laadal Mortensen, leder af "Womens Reboot" indenfor folkekirken:

-Så begyndte der at vokse en tanke frem hos mig. Mon ikke Guds tanker og plan for hans døtre, langt overstiger det vi ser og håber på?

Hvad er det lige der er så fedt ved at være kvinde?!

For mig har det at arbejde med kvinder været en sjov rejse.

Jeg havde aldrig i min vildeste fantasi forestillet mig jeg skulle opleve at have et eller andet kald i forhold til at arbejde med kvinder. For godt 3 år siden, siden jeg sad i græsset på Sommeroase med en god veninde. Det har netop været med til at opstarte et spor, Reboot. Så slynger jeg bare ud - lad os da lave noget for kvinder! Jeg er sådan en type, der bare altid har ja-hatten på uden nogen fornemmelse af omkostninger osv.

Vi kan da bare- tilgangen, kalder jeg den.

Da sommerferien er slut, begynder jeg at sætte noget i gang. Holder møder, samler teams osv. Alt imens mange spørger, hvorfor? Hvorfor lave noget for kvinder? Har vi virkelig behov for det osv. Samtidig bliver nogen næsten provokeret.

Jeg forsøger at forsvare det, men

tænker egentlig alle de samme ting. Hvad skal det til for? Alt imens oplever jeg Gud ser på mig med sådan én, lad os se, hvad hun nu finder på.

Gud, der må være en større mening med, at jeg er kvinde. Der skete ikke en fejl, jeg er ikke en leder fanget i en kvindekrop eller et eller andet. Det er fuldstændig som det skal være, og hvorfor elsker jeg det ikke?

Jeg er ved at læse en bog om kvinder i ledelse i kirken og på en af siderne skriver jeg: *Kære Gud, Jeg har så nemt ved at få øje på hvorfor mænd er så seje - jeg er vild med dem! (Den forløste-Gud-overgivet mand). Men jeg har svært ved på samme måde at være fan af kvinden. Jeg beder dig, Herre om at åbne mine øjne - skænk mig indsigt - at jeg må kunne se kvinder og mig selv, som du ser mig - hende - som du har tænkt det, og hvad du har lagt i os. (14.02.09)*

En proces i mig var i gang. Fra, at jeg greb ud efter noget og tænkte - lad os da bare lige lave noget.. - til at vi

lancerede vores første events hvor jeg havde en stærk oplevelse af, at Gud havde sagt til mig: Jeg kan se du vil det, så vil jeg også give dig det! Wruummmm - så begyndte der for alvor at ske noget. Der begyndte at vokse en kærlighed og et kald til kvinder i mit hjerte.

I forlængelse af dette havde jeg på Sommeroase i år nogle pudsige oplevelser. Jeg stod og snakkede med flere kvinder, mens de græd og følte sig svage og overudfordrede, var det som om Gud lånte mig sine øjne, og jeg så dem som nogle vældige høje og brede krigere, som var det det indre menneske jeg så, som var langt større og stærkere end det mine naturlige øjne så. Så begyndte der at vokse en tanke frem hos mig. Mon ikke Guds tanker og plan for hans døtre langt overstiger det vi ser og håber på?

Ezer

Da Gud så ned fra Himlen og skabte

kvinden i hans billede, hvad tænkte han så på? Hvad tænkte han dog vi skulle være og gøre?

I bibelen står der "derpå sagde Gud: "Det er ikke godt for Adam at være alene. Jeg vil give ham en livsledsager, der passer til ham. (mere ordret - en hjælper, der passer til ham)".

Hjælper..hmn, det har lidt klang af en assistent. Det hæbraiske ord for hjælper er ezer. Der er over 100 referencer til ordets rod i biblelen og størstedelen af de gange tales der om Gud, ofte hvor han er i gang med at frelse og befri nogen. Kvinden er en ezer og det er Gud også. Vi er skabt i hans billede og hans potentiale ligger i os. Ezer er et stærkt ord. Nogen steder findes ezer mere i militær sammenhæng - ezer er også en kriger. Hjælpen kommer altså fra en som har styrken og kræfterne til at yde den. Ezer ses også som et verbum: at forsvare, at beskytte, at omslutte og værdsætte. Ezer er altså et viderunderligt mix af styrke, kraft, proaktivitet, handlekraft og sårbarhed.

Jeg tror, at Gud på Sommeroase viste mig Ezer i de kvinder jeg så. Det var som om det var deres SANDE natur, deres grundform. Og det har ændret mit syn på kvinder for evigt. Jeg må fortsætte med at arbejde med kvinder på den ene eller anden måde, er jeg overbevist om.

"Jeg har luret at du er stærk"

Siger BS. Christiansen til en af pigerne i programmet "BS og Baserne". Han ved noget om den pige han taler med, som hun ikke selv er klar over: hun er langt stærkere end hun tror. Jeg tror Gud ved noget om mig, jeg ikke altid selv er klar over. Jeg tror Gud vil sige til dig i dag: "Jeg har luret, at du er stærk!". Der er ikke tale om en eller anden fysisk form for styrke, hvor mange vægte du kan løfte osv. Men det ligger i dit design, at du er stærk. Du er simpelthen stærk i din grundform. Må det synke ind og forme dig, hvordan Gud ser dig og formede dig. Tak Gud, at jeg er skabt i dit billede!

Jeg er 30 år, gift med David Mortensen. Mor til Frida på 7 mdr. Villads på 2 år. Studere kandidat i Medievidenskab på Aarhus Universitet.

Sara Laadal-Madsen, leder af kvindenetværket Womens Reboot.

For 3 år siden startede jeg som frivillig stab i Dansk Oase, for at starte kvindenetværket Women's Reboot. I november i år afholdte vi vores første konference for kvinder i Aarhus Valgmenighed. Der var vi 200 fantastiske kvinder samlet.

Formålet med konferencen var at inspirere, udfordre og udruste kvinder til at tjene Gud der hvor de er i dagligdagen.

Hanne Dalgaard
hanne@kvinder.com

Lidelse, håb og tro

Hvordan håndterer vi modgang, kampe, kriser eller sygdomme? Vi har som troende, en meget forskellig tilgang til emnet. Nogle mener, at al slags smerte har en åndelig "rod" eller årsag, og vil kæmpe i bøn, andre adskiller klart det fysiske og det åndelige, og accepterer lidelse som en del af livet. Hvordan kan vi så klare at række ud og opmuntre hinanden som kristne, uden at det opleves som et "overgreb"? En god start kan måske være at møde mennesket først, og dernæst i enighed søge Gud for genoprettelse.

Jeg tror ikke, at vi som udgangspunkt skal forskækkedes af vores forskellige syn eller tilgang til disse emner - det er jo ikke en konkurrence. Vi må turde dele vor tro, erfaringer og opfattelse af nogle af disse ting, og alle søge Gud for mere indsigt, for det har vi brug for. Hovedsaglig står vi som troende og tripper mellem to sandheder. Den ene sandhed er den, at vi alle er født i synd (siden syndefaldet), og derfor ikke kan undsige os at rammes af sygdomme eller det, at vi bliver gamle og engang skal dø. Den anden sandhed er den, at vi ved, at vi som troende har adgang til genoprettelse gennem troen på Jesus Kristus. Midt i dette, kredser vi desuden om begreber som Guds timing, og Guds vilje, også selv om vi går helt udenom den forståelse, at Gud skulle ønske én eneste af os syg.

Man kan næppe give en entydig "opskrift" på hvordan man bliver rask, og dette oplæg er heller ikke ment som en sådan, men med et åbent og søgende sind, må vi turde dele vor tro, erfaringer og opfattelse af nogle af disse ting, uden samtidig at ville "mase igennem" og pådutte hinanden vore synspunkter/tro, og dermed pålægge hinanden byrder, krav eller anklager.

Men emnet omkring helbredelser, modgang og lidelser, er der stor eks-

plosionsfare i, og som nemt kan få sindene i kog. Det gjorde det allerede på Jesu tid. Vreden ulmer og anklager kan hurtigt flyve en om ørerne. Mange slags følelser er i klemme. Det er ikke så mærkeligt. Alt for mange mennesker, har gennem tiderne alt for hurtigt, og alt for ofte, søgt at give nemme standard-svar ind i andre menneskers liv, som de i virkeligheden ikke har indsigt i. Det har ødelagt meget for os alle sammen. Vi må prøve igen.

Jesus gav aldrig standardsvar. Og han helbredte mennesker på vidt forskellige måder. Til én Jesus helbreder siger han: Nu er du helbredt, gå bort og synd ikke mere" (Joh. 5:14), en anden han helbredte, svarer han nogle som spurgte, om det var en synd hos ham selv ellers hans forældre, der var skyld i at han var født blind, at det ikke var nogen af delene, men at det var for at Gud gerninger skulle åbenbares på ham (Joh. 9:2). To blinde, der opsøger Jesus, spørger han: tror i, at jeg kan gøre dette? (Matt. 9:28) Vi læser også om sygdomsånder, som Jesus satte mennesker fri af. Alt i alt forstår man, at der både kan være fysiske og åndelige årsager til sygdom, lidelser eller modgang. (Fx Luk. 4, 40-41, Apg. 5:16).

Josephine Michaelson, lovsanger, oplevede at miste sit barn i 8. måned: "Vi fandt ud af, at det ikke er alt vi behøver at forstå"

Da jeg fik af vide af lægerne, at jeg ikke skulle regne med at min lille dreng ville overleve graviditeten, fik jeg et kæmpe chok. Jeg oplevede, at det, der skulle være fyldt med forventning og glæde, blev til utryghed og sorg. Derfor kunne jeg ikke andet end at kaste mig på Herren.

Jeg talte meget med Gud og læste hans ord, mere end noget andet. Jeg havde brug for overnaturlig styrke, og oplevede at Gud var nær. Han gav os styrke og fred, også selvom det ikke var alt vi forstod.

Det var en svær tid fra da vi i 5. måned fik af vide, at vi kunne risikere af miste vores dreng, til 8. måned, hvor han så døde i min mave. Vi havde i den tid brug for, at det kun var den tætte familie, der vidste hvordan det stod til. Havde brug for nogle, der kunne stå sammen med os i bøn og bede for helbredelse, og ikke nogle, der ville stille en masse spørgsmål. Samtidig havde vi også som familie brug for at turde tale om, hvad vi ville gøre, hvis vi ikke fik vores mirakel.

Da vi mistede vores dreng da jeg var i 8. måned var det med blandede følelser. Vi var selvfølgelig i sorg, men oplevede samtidig Guds stærke nærværd og fred, det var som om vi havde fundet hvile på et brændende blad.

Igennem alt det vi har været igennem, har vi funde ud af, at det ikke er alt vi behøver at forstå. Gud er god og han svigter aldrig uanset hvad vi møder.

De fleste vi læser om, som Jesus helbredte, får vi ikke indsigt i årsag og virkning - han helbredte dem bare. Måske skal vi slet ikke spekulere så voldsomt i årsager, som så nemt medbringer fordømmelse - men hellere fokusere på, at Jesus ikke bare er interesseret i at helbrede os, uanset eventuelle årsager, men han blev sendt til os, for netop at frelse, helbrede, forløse og genoprette os. Synden har Jesus allerede gjort op med, og overvundet på korset, og vi er ikke længere under loven, men i Kristus, er vi under nåden. Vi ved heller ikke hvorfor Lazarus blev syg og døde, kun at Herren kaldte ham til live igen. Jesus er i det hele taget ikke så optaget af synd i den forstand. Det er de religiøse derimod. Han er interesseret i at møde det enkelte menneske - især synderne - og bringe det fulde evangelium til dem; frelse, tilgivelse, helbredelse, forsørgelse (mad), trøst, genoprettelse osv.

Emnet, og ikke mindst indfaldsvinklen til forståelse af helbredelse eller mangel på samme, er så omfattende, at det er svært tale om emnet i generelle vendinger. Og der er meget vi ikke forstår eller har svar på.

Den største udfordring angående dette, er sandsynligvis de ubevidste religiøse elementer vi kan bære på. Det er altid en udfordring for os, at bevare os selv under nåden, altså holde fokus på Kristus og hans fuldragte værk på korset, i stedet for at finde svarene hos os selv og vore egne evner. Vi forholder os i vid udstrækning til helbredelse, som vi forholder os til Jesus selv. Vi tror at han kan, men vil han, når det gælder mig? Er jeg vigtig nok? Har jeg levet sådan, at han vil forbarme sig? Når vi tænker sådan, beviser det, at vi stadig er under loven, og ikke under nåden. Ingen af os, kan gøre sig fortjent til helbredelse, lige så lidt som vi har fortjent frelsen, derfor er det grundlæggende, at vi stoler på Guds usvigelige kærlighed til os - specielt der, hvor vi ikke oplever bønnensvaret.

Loven siger næsten altid: Du skal bare..., du burde... eller, det er fordi det eller det, at Gud tillader dette. Jo mere vi graver rundt efter svar og løsninger hos os selv, jo længere væk, er vi fra nåden. Vi må i stedet øve og på, at se væk fra os selv og hen til kilden, til Jesus, som har banet vejen for os.

En anden ting man både kan undre

sig over og studere, er en meget interessant ting. For når Gud nu ønsker at møde og helbrede os, hvorfor gør han det så ikke bare i ét nu for alle mennesker? Faktisk kan man ikke læse nogen steder, at Jesus var opsøgende i sin gode vilje til at helbrede mennesker. Han tryglede aldrig mennesker om, at måtte få lov at bede for dem. Men der står, at han helbredte alle, der KOM TIL HAM (Matt.4:24, Luk. 4:40). Det er en ting, der har optaget mig meget.

Gud har valgt at bringe evangeliet til verden, ikke udenom os, men igennem os, og udrustet os til at gøre de samme gerninger som ham, med de forskellige nådegaver, han har givet til kirken. Derfor tror jeg, at vi må vedblive at holde fast i den sandhed, at Gud stadig elsker os ubetinget, han er kommet for at genoprette os, og hans værk er fuldragt på korset. Men, som ufuldkomne mennesker, er der ting vi ikke har indsigt i, og vore tanker kredser også om hvor, hvornår og hvordan faste, tro og bønner kommer ind i billedet. Til sine disciple siger han et enkelt sted, da de ikke kunne helbrede en person, at det var fordi de havde en lille tro (Matt. >>

Fokus på familie

Psykoterapi
v/Iben Dalgaard

Ondt i livet eller familien?

Individuel- eller familiesession/terapi

Ny og bredere indsigt giver nye og flere handlemuligheder!

tlf. 31 92 26 71

KRIS Kristen Rådgivning for Incestofre og Seksuelt misbrugte

KRIS - Århus • Landskontoret, sekretær Anette Hede
Fredens Torv 2, 1. sal tv, Postboks 5023, 8100 Århus
Tlf./fax: 8618 3394 eller 7022 7294

KRIS - Vanløse • Bente Fogh Hansen
Sallingvej 2, 2720 Vanløse
Tlf.: 4710 7294

KRIS - Næstved • Tove Larsen
Cand.Pæd.Psych.:
Ndr. Farimagsvvej 26 B
4700 Næstved
Tlf.: 4131 8003

KRIS - Midt og Vestjylland
Helene Svendsen
Pædagog og terapeut:
Tlf.: 2195 0209

www.kris-dk.dk • kris@kris-dk.dk

Støt Netværksbladet!

Tak for din støtte til Netværksbladet

Danske bank
reg. nr. 1551
konto nr. 6-002-6629

17:20). Den særning har forfulgt mange kristne. Men Jesus siger det ikke som en anklage, som mange har troet, men som en realitet, og han hverken undskylder eller bortforklarer troens dimension i den forstand.

Det er fantastisk at studere hvordan Jesus mødte mennesker i forskellig sorg, synd, forfølgelse eller lidelse. Uanset hvad, efterlod Jesus aldrig et menneske med en anklage.

Lad ikke erfaringer eller følelser stjæle din tro

Vi kender alle mennesker, der har været bedt meget for, og vedbliver at være syge, og nogen gange i yderste konsekvens dør af det. Hvad skal man så gribe til at tænke? Hvilket ben lander vi på, når vi ikke ser helbredelse?

En ting vi hvert fald ikke skal gøre, er at lade skuffelser og "dårlige" erfaringer stjæle vor tro. Skuffelsen over, at der ikke "skete noget", kan

nogen gange sætte sig som en vrede, så man efterfølgende beslutter sig for, at man ikke længere tror på, at Gud helbreder i dag. Det er nemt at bekræfte sig selv i den teori, for vi mangler at se mange flere helbredelser.

Vi erkender, at der virkelig er ting vi ikke har indsigt nok i, men det betyder ikke, at Jesus alligevel ikke døde på korset, ikke længere elsker os, eller at han ikke længere ønsker at helbrede os og komme os i møde. Vi må da lægge vort liv i hans hånd, og stole på hans ord om, at han HAR omsorg for os, og ER med os alle dage, alt mens vi søger mere indsigt. Vi må alle indimellem værne og kæmpe for, at bevare os selv i troen, og ikke lade følelser og erfaringer stjæle den.

Jesu død havde sat sig som bitterhed i Tomas's liv, og det blokerede for, at han ville tro på de andre disciples udsagn om, at de havde set Herren opstanden. "Hvis ikke jeg

selv stikker fingeren i hans side, tror jeg det ikke" sagde han. "Kom" sagde Jesus, stik din finger i min side, og vær ikke vantro, men troende.

Ting går ikke altid som vi troede, men Jesus har ingen problemer med at hjælpe os i vor vantro.

En helbredelsesprædikant jeg for nylig så på TV vidnede og sagde, at han havde et kald fra Gud til helbrede, men de første 1000 mennesker han bad for, blev ikke helbredt! Forstå det, hvem der kan. Siden blev mange andre, men han havde ikke nogen forklaring - desværre. Men heldigvis gav han ikke op, men fortsatte, og det har jo siden bragt velsignelse til mange!

Hvordan kan vi være til velsignelse for hinanden i svære situationer?

Altså ikke bare de almene private bønner derhjemme ingen hører,

Catherine Dokkedal mistede med få års mellemrum begge sine forældre til kræften: "Det er utroligt hårdt at se hvor lidt tro der faktisk er når det gælder liv og død, og man bliver tvunget til at gå den stenfyldte trosvej stort set alene - fordi der jo ikke er så mange, der faktisk har oplevet at troen holder, når døden banker på! Men, her er det at jeg har set hvad det betyder, når der står skrevet at KÆRLIGHEDEN tror alt og udholder alt!"

Da min mor fik kræft og vi søgte hjælp hos andre troende, var det en stor overraskelse, at vi ikke kunne finde nogen, der ville stå sammen med os i tro for helbredelse. Det var enormt svært, og de bønner, der blev bedt, var på måske max. 2 min. og så hurtigt går det jo ikke altid i sådanne tilfælde. Jeg var overrasket over, hvor lidt tro og opbakning der faktisk var, og kun ganske få havde egentlig tro for helbredelse. Det var lidt mærkeligt fordi jeg jo nok havde forventet at kristne tror - men oplevede at når det så glæder liv og død..... er de troende meget meget få! Jeg forstår godt, at det kan være svært at vide hvordan vi skal forholde os til hinanden, for vi ved jo ikke rigtig hvad vi møder af behov eller "krav". Da mor så døde, var jeg naturligvis som mennekse så smadret, at jeg bare havde brug for, at der var nogen, der ville bede og bringe mig ind foran nådestrøgen, for det kan være svært at gøre selv i sådan situation. Men jeg må være ærlig og sige, at jeg oplevede det provokerende, at folk bare sagde; "du véd jo hvor hun er, og hun har det jo godt". Jeg tænkte, jo tak, men hvad med mig? Det er mig, der sørger, og har brug for støtte.

Jeg tror på, at Gud ønsker, at vi skal være raske - han helbredte jo selv alle han mødte - men jeg har været tvunget ud i, at måtte søge Gud mere på dette område, for der er jo klart ting, vi ikke har indsigt nok i. Man kommer gennem en process af følelser og tanker, men mit gudsforhold har ikke taget skade. Jeg er ikke hverken vred eller bitter på Gud, og hvis jeg selv fik kræft idag, ville jeg tro på, at jeg blev helbredt. Siden mine forældre døde, har jeg oplevet flere helbredelser i min familie. Min søn fik f.eks. konstateret en alvorlig hjertefejl, men efter at der blev bedt for ham, blev han erklæret fuldstændig rask til lægernes store forbauselse.

Jeg er kommet ind i ny tillid til Gud, -eller jeg stiler efter, at kommer endnu nærmere forståelsen af tro, eller manglende tro, men jeg kan sige, at jeg står stærkere med Gud idag, end nogensinde.

men dér hvor vi er i direkte kontakt? I kriser kan der være så mange svære følelser i klemme, at de fleste måske vælger ikke at tilbyde sig, for ikke at komme til at støde eller såre, og gøre situationen værre. Men, det kan for en del andre også være sårende i sig selv, at ingen henvender sig. Nej, det er ikke altid nemt at vide hvordan vi kan være til hjælp eller støtte. Nemtest er det nok der, hvor vi kender personen selv, og derfor ved, hvor han eller hun står.

Jeg tror, at det vigtigste er, at møde det enkelte menneske lige præcis hvor det er. Jeg mener egentlig også, at hvis vi selv er den nærmeste omkreds, at vi så bør "turde" nærme os, og forsøge at spørge og lytte os ind til, hvad dette menneskes akutte behov er, og ikke starte med at søge at "løse problemet". Lad ham eller hende mærke ens omsorg - fremfor at "angribe" direkte i bønnekamp. Lad personen vide,

at man først og fremmest ønsker at "være der for dem". Man kan også sagtens tilbyde at bede, men, man skal lade beslutningen være helt og aldeles op til den "kriseramte". Skræksenariet hos mange er tilsyneladende, at de frygter at blive presset ind i en bestemt "bønnesituation" de ikke kan forholde sig til, eller endnu ikke er klar til. Nogen ønsker masser af kontakt m.v. og andre har mere brug for stilhed med Gud alene, som vi fx også kan læse i de to indlæg her i artiklen, og det skal vi respektere.

En del mennesker er så hårdt medtaget i deres følelser, at de endog træder tilbage for at tjene Gud. En pastor jeg kender, mistede sin treårige datter mens hun var indlagt på hospitalet for en "mindre ting", og pludselig døde. Han og hans kone formåede ikke engang at komme i kirke i meget lang tid. De havde ikke mistet troen på Gud, men havde ikke overskud til at være

sammen med andre, eller høre deres åndelige opfattelse. Men i dag er de dog tilbage og tjener fuldt ud igen.

Lad os gøre det nemt for hinanden at komme igennem "processen" i vor sjælsliv. Vi skal anerkende vor sjælsliv også.

Peter led frygteligt af nederlagsfølelse, da han havde nægtet sin Herre tre gange. Jesus anklagede ham ikke, men spurgte bare, om han elskede ham endnu. Det var nok for Jesus. Elsker du mig? Han kaldte Peter tilbage til sit kald. Hjælp ham med at overleve sin egen fiaskofølelse. Det er så smukt.

Elsker du Jesus? Så er det nok for ham. Det er dit hjerte han vil have. Alt det andet, der foregår i dit sjælsliv, vil han hjælpe dig igennem. Lad ikke alt det, der foregår i dit sjælsliv stoppe din vandring med Gud, eller stjæle din glæde i Herren. Gud er trofast til evig tid.

Dorte Kappelgaard

Er uddannet sociolog og projektmedarbejder på Frivilligcenter Hillerød. Foredragsholder om frivillighed og menighedsliv.

LEDERFORUM

(2)

Udbrændt?

Både enkeltpersoner og hele menigheder, kan løbe ind i udbrændthed. Hvad er årsagen, og hvad er midlet til at komme ud af det? Artiklen fortsætter her fra sidste nummer. Undgå at brænde ud / At undgå at køre sur i det frivillige arbejde / Forebyg udbrændthed

I sidste nummer af Netværksbladet skrev jeg om nogle af de årsager, der kan være til, at man brænder ud i det kirkelige arbejde. Denne artikel handler om noget af det, man kan gøre for at forebygge udbrændthed, og hvad man kan gøre, når et menneske er blevet ramt af udbrændthed.

At forebygge udbrændthed

Der kan være mange årsager til, at et menneske brænder ud i det frivillige kirkelige arbejde. Der er også mange skridt, man kan tage for at forebygge, at det sker.

Vær tydelig på de overordnede linjer. Det at have et nogenlunde klart fokus i det, man gør, kan modvirke frustration over ikke at vide, hvad meningen er, med det arbejde, man udfører. Det betyder ikke, at man nødvendigvis skal tale om visioner hele tiden, men at der er plads til af og til at vende, om man synes, at det, man gør, giver mening og er det, man gerne vil.

Forventningsafstem. Hvis der er uenighed omkring måden at gøre tingene på, eller gør man bare noget på forskellige måder uden at tænke over det, (hvilket jo sker i de fleste samarbejdsrelationer, fordi

vi heldigvis er forskellige,) kan det være godt at sætte tid af til at tale om: Hvad er vigtigt for os hver især? Hvordan skal vores møder være? Hvordan vil vi tale til hinanden?

Skab klarhed omkring arbejdet. En tydelig arbejdsfordeling og nogenlunde tydelige arbejdsgange gør, at man kan føle sig fri til at handle uden at være bange for at gå ind over andres områder, og fri til at slippe det, man ikke selv har ansvaret for.

Nærvær. Det, at en leder (eller en anden person) er lyttende, når den frivillige har noget på hjerte, kan være lige præcis det, at han eller hun kan holde ud at stå i en svær situation. Det selv at tage initiativ og spørge til, hvordan det går personen, kan give oplevelsen af at være set og at blive anerkendt som menneske. For mange er det en helt basal og afgørende faktor i det frivillige arbejde, at nogen har øje for en. Det kan også være godt at spørge personen om, hvad der skal til, for at han eller hun trives i sin tjeneste. Det kan give vedkommende fokus og opmuntring til at handle på sit behov, eller måske der er noget, man selv kan gøre for at hjælpe vedkommende.

Hav ikke ambitioner på andres vegne. Ser jeg et menneske, eller ser jeg en producent af frivilligt arbejde? Ønsker vi folk, der skaber mest mulig aktivitet, eller ønsker vi mennesker, der kender sig selv så godt, at de ved, hvornår de måske skal skrue op for blusset for en periode, og hvornår det er rigtigt at trække sig og sige fra? Hvis vi siger, at folk skal sige fra, men samtidig reelt presser dem, så kommunikerer vi modstridende, og det kan skabe forvirring omkring, hvilket ideal, man sætter op.

Giv plads til at folk kan bruge deres egne evner – ikke dine! Det er let at fokusere på de mennesker i menigheden eller det frivillige arbejde, der brænder for det samme som en selv, ser den samme type ting etc. Det at give plads til dem, der kan noget andet og ser noget andet, og som samtidig vil arbejde for det samme mål som én selv, skal man nogle gange minde sig selv om at give plads til og opmuntre.

Gør ikke stort engagement til et generelt ideal. Hvis en præst altid taler til menigheden, som om alle er engageret i diverse aktiviteter, kan resultatet blive, at folk oplever, at de skal præstere et stykke arbejde for at høre rigtigt til i fællesskabet.

Der vil altid sidde mennesker i et fællesskab, som har brug for bare at være til stede og være en del af fællesskabet uden at have en konkret opgave.

Hav indstillingen i orden. Tror jeg selv på, at Gud er større end det, jeg er med til at skabe, eller tror jeg, at han er begrænset til det, jeg er med til at bygge op, og at verden falder sammen, hvis jeg giver slip? Så misforstår jeg en helt central del af kirkens egentlige væsen – vil jeg vove at påstå. Lægger vi et ansvar på os selv og hinanden, som tilhører Gud, er der stor risiko for at brænde ud.

Eller finder jeg min identitet i det, jeg skaber? For så vil jeg indirekte signalere, at man er mere værd, hvis man knokler og har synlig succes med det, man gør. Det kan indirekte presse andre til at gøre mere, end det er godt, eller at gøre noget andet, som man høster mere anerkendelse for, i stedet for at gå deres egen vej som en del af menigheden.

Gå vejen selv

Vi er alle forbillede for hinanden på godt og ondt, og ledere er det ikke mindst. Når vi lever det, vi taler om, så ser andre, at det 'virker', og at vi

faktisk mener det, vi siger. Hvis vi under os selv hvile, glæde og fællesskab, så signalerer vi, at det er noget, der kan anbefales og ikke bare er fine fraser. Når vi selv tør sige, at vi er trætte eller er i en svær periode og har brug for at trække stikket ud en periode eller har brug for andres nærvær, så signalerer vi, at det her er en normal del af det at være menneske, og det er der også plads til i vores fællesskab.

Når et menneske brænder ud

Det er forskelligt, hvad mennesker har brug for at høre. Her er nogle idéer til, hvad man kan gøre, når man sidder over for et menneske, der er kørt sur i det frivillige arbejde:

Lyt til, hvad personen ønsker at tale om. Ikke det, du venter at høre.

Spørg fx:

–Hvorfor blev du ved?

–Hvad ville du sige til en i din stol?

–Hvad gør dig glad?

–Hvilken form for fællesskab har du brug for nu?

Det kan også være relevant at spørge, om personen har andre 'fritidsinteresser' end kirken og dens arbejde. Det kan være et godt pusterum.

Og motion kan også være en vigtig faktor i forhold til at få energien tilbage.

Du kan opfordre personen til at få en mentor at mødes med, fx månedligt. Ligger der personlige problemer bag udbrændtheden, kan du spørge, om personen har brug for at tale med en sjælesørger. Kan du høre, at personen har brug for professionel hjælp, kan du opfordre vedkommende til at tage kontakt, eller selv komme med forslag, hvis du har nogen.

Hvis problemet er strukturelt eller skyldes et samspil med andre mennesker, er det vigtigt ikke at gøre det til et (udelukkende) individuelt problem. Men der er også spørgsmål, som drejer sig mere om den enkelte person, som kan være relevante.

Spørg, hvilke rammer, der vil kunne modvirke, at folk brænder ud, og tænk det ind i strukturen, eller opfordre personen til at komme med sine forslag til en leder.

Hvis der ligger konflikter til grund for, at en person bliver udbrændt, kan man opfordre til at få sat ord på det, man har oplevet eller er frustreret over, over for den anden part. Er

...fortsætter side 16

Sund inspiration:

Græskarsuppe

Supper i alle udgaver er et superhit og altid en lækker "appetiser" som forret. Det er sundt, det nemt og hurtigt, og kan serveres kold eller varm.

Græskarsuppe med butternut og hokaido er valgt til denne opskrift, og er utrolig populær, men man kan lave suppen af hvilke som helst græskar. Butternutten giver en særlig cremet konsistens og er mild. Både butternut og hokaido fås overalt i de fleste større supermarkeder.

Drysset er ikke bare til pynt. Både de knasende græskarkerner og de hakkede forårsløg, er med til at give suppen den fulde smagsoplevelse. velkommen.

Græskarsuppe med Butternut og Hokaido

Ca. 6 personer

Ingredienser:

- 1 løg
- 3-4 fed hvidløg.
- 1 spsk hakket ingefær
- 1 butternut (skrællet, rensset for kerne og hakket)
- 1 hokaido (skrællet, rensset for kerne og hakket)
- 3-4 sp. æblecidereddike
- Salt og peber

Pynt: Ristede græskarkerner og forårsløg + evt. lidt creme fraise

Fremgangsmåde:

1. Skræl og rens de to græskar for kerner og hak dem i firkanter.
2. Svits de hakkede løg og hvidløg i lidt olie i en gryde, og tilsæt de græskarstykkerne som svitses med.
3. Tilsæt vand så det lige dækker og kog i ca. 20 min.
4. Sæt en stavblender ned i gryden og blend det hele.
5. Smag til med salt og peber og æblecidereddike.
6. Anret og fordel en klat creme fraise i hver skål. Drys til sidst suppen med de ristede græskarkerner og hakkede forårsløg. Serveres varm.

Både butternut og hokaido græskar fås i de fleste større supermarkeder!

iben@kvinder.com

Skriv til Iben

Du er velkommen til at benytte brevkassen og skrive dine spørgsmål til Iben. Iben arbejder i det daglige med rådgivning og er uddannet psykoterapeut. Du kan vælge at være anonym, hvis du ønsker det. Skriv til ovenstående email og skriv i emne-feltet: brevkasse (Du får svar om dit brev optages i brevkassen)

Brevkassen:

"min mand bliver sur, hvis jeg trøster børnene"

Kære Iben

Jeg kunne godt tænke mig at høre din mening om en ting, som fylder meget i min og min mands forhold. Vi er gift på gende år og har to børn på 3 og 6 år, og vi er pinagtig uenige om børneopdragelsen. Han synes jeg er for vag og jeg synes han er for strikt i store træk. Men her er et typisk eksempel: Hvis min mand feks. skælder et eller begge børnene ud med den alvorlige tale, så sker det ofte at de kommer småtudende hen til mig for at få støtte og trøst. For mig er det utrolig vanskeligt ikke at tage dem ind til mig og trøste dem, og glatte lidt ud, når de kommer på den måde, men her bliver min mand så virkelig oprevet og sur, og mener at jeg går kontra, sætter ham ud af spillet og ødelægger børneopdragelsen. Det mener jeg ikke, for det er ikke sådan, at jeg siger til børnene, at far ikke har ret, jeg klapper dem bare lidt og trøster dem ved at tage dem ind til mig, når de kommer. Jeg tror nemlig godt, at de forstår at jeg bare vil "gøre det lidt nemmere" for dem at håndtere den balle de har fået. Han mener, at jeg meget mere klart skal bakke ham op og ikke trøste sådan, at de oplever os som "enige". Hvad synes du?

Birgitte

Kære Birgitte,

Jeg glædes over dit brev! Mange mødre vil læse det og tænke: "Jep. Det er lige præcis sådan vi har det!" Derfor; Så frem det skulle være "pinagtigt", at have denne uenighed om børnedragelse, kan jeg med stor sikkerhed sig, at du har mange medsøstre, som er i samme sko!

Kort og konkret; Jeg forstår godt, hvorfor din mand føler, at din trøst devaluerer ham. Han bliver kronisk bussemand, og din "udglatten" giver børnene ret i, at han er det. Sådan føler han det – og det gør dine børn også.

Der er et vigtigt element i, at din mand kan bestride en rolle som kærlig opdragende autoritet. Han skal kunne skælde ud – og trøste. Denne rolle er ikke et samarbejde med en opdelt funktion, hvor du agerer "trøsten" og han "autoriteten". Far skal have ro og rum til at kunne færdiggøre konflikterne. Og

det kræver, at han får lov at varetage begge funktioner.

Når det er sagt, fjerner det jo ikke din konflikt om, at du nogle gange synes, at din mands tale bliver for alvorlig. Du må finde ud af, hvad din konflikt præcis handler om. Handler det om, at hans tone er for hård? Er hans rettesættelse uberegtiget? Er du konfliktsky i opdragelsen?

I behøver ikke gøre alt ens, for I er ikke ens – men det er vigtigt, at I er enige.

Din mand har ret i, at det er vigtigt børnene oplever jer, som "et". De skal vide, at I to holder sammen, og det er jer, som sætter rammen om deres liv. Når I har styr på ydrammen, har de har ro til deres udvikling.

Jeg er helt sikker på, at du er en skøn mor. Og denne problematik

du nævner er en svær balancegang, fordi konflikterne ikke opstår i et "tilrettelagt" rum, men det spontane. Så derfor må vi altså øve os i det spontane rum, selvom det er der følelserne går højest.

Tal sammen. Hvis det kan være en hjælp for jer, prøv evt. at lave nogle aftaler for måden I ønsker at opdrage sammen på. Hvis din mand er for alvorlig, og du for hurtig til at trøste – hvad kunne da være en god mellemvej?

Husk, jeres holdninger til konsekvens og opdragelse er ligevægtige, så arbejd på at finde et kompromis, som passer jer begge. Det kan godt tage tid – men det er arbejdet værd!

Jeg ønsker jeres familie de største velsignelser og glæder.

Iben

BØNNESIDERNE

Åse Ellenbek Larsen
ellenbeklarsen@tiscali.dk

Tiden går. Den søde juletid, hvor lyset vender tilbage og den forventningsfulde påsketid, hvor livet vender tilbage efter vinter søvnen. Sankt Hans, hvor dagene vender og bliver kortere, verden bliver mørkere næsten uden at vi lægger mærke til det. Vinter, vår, sommer og høst. Højtider, der indrammer vores årstider og har indflydelse på vores liv. Rytmer og gentagelser. Altid noget nyt og dog genkendeligt. Jesus siger: 'se jeg gør alt ting nyt'. Evangeliet er det samme, men alligevel nyt og nutidigt. Troen på hvem Gud er, forandrer sig nok ikke så meget, men det gør efterfølgelsen. For Han gør alting nyt, hver dag er en ny efterfølgelse, for Han er i evig bevægelse. Jesus beder os i missionsbefalingen om, at gøre alle folk til hans disciple. Vi bør ikke være tilfredse med, at folk tror på Jesus, nej, Han ønsker at de skal følge Ham.

Her kommer lignelsen med de ti brude piger fra Matthæus 25 ind. Alle pigerne falder i søvn, men kun nogle af dem, har ekstra olie med til deres lamper. Vi kan alle lytte og høre, hvad ordet taler i vores hjerter. Men dem, der handler på det, og henter olie ved at gøre det ordet siger, skaffer sig ekstra olie til de mørke tider. Det kan virke hårdt, at de ikke vil dele, men der er noget her i livet vi ikke kan dele – vores indre liv med Gud. Alle må skaffe sig dette selv. Må selv handle. Handle, ikke ud fra, hvad vi burde og skulle, men ud fra en lytten til Hans ønsker. Han ønsker, at vi skal være Hans disciple, sidde ved Hans fødder, dele brødet og fiske- ne ud til de, der er kommet, være

Fredens børn er forligelsens børn

et i Ham, følge Ham. Gernings retfærdiggørelse? Nej, men efterfølgelse. Det er for sent at handle når råbet kommer, at NU er brudgommen der. Gud fader sad heller ikke i sin himmel og talte ordet med en megafon ned til menneskene. Han handlede og kom selv hened. Jesus taler om brød og giver derefter folk brød. Taler om helbredelse, og giver folk helbredelse. Taler om forligelse, og skaber forligelse på korset, hvor han forliger menneskene med Gud.

Så, er de brudepiger uden ekstra olie dem, der tror, men ikke følger efter? Der er et ordspil på dansk med at handle. Lad os handle – lad os handle olie, før det bliver for sent.

Vi er kaldet til forligelsens tjeneste (2. Kor 11:8-21), til at agte hinanden højere end os selv. Den store vækelse i dagene efter pinse var da folk så hvordan de hellige elskede hinanden. Lad os arbejde medens det stadig er dag.

I november havde vi en dejlig tid i Sønderborg, hvor Bede Hus Danmark inviterede til en national samling med fokus på vores forhold til Tyskland. Vi var så velsignede at ca. 50 tyskere havde fundet vej til møderne. Vi bad dem om tilgivelse for vore hårde og kolde hjerter over for dem. Som et eksempel på det, fortalte vi om de fangelejre, hvor Danmark spærrede tyskerne inde efter krigen, nægtede dem lægehjælp og gav dem sparsomt med mad. Næsten 8000 børn under 15 år døde i 1945 i de lejre.

Der var i salen en tysker der havde været i en af de lejre som barn. At bede ham om tilgivelse ansigt til ansigt, var en helt fantastisk oplevelse. Forsoning har været et tema i mange år omkring Tyskland, men som der var flere der sagde: 'det plejer altid at være os tyskere, der skal bede om tilgivelse, det er første gang vi oplever, at nogen beder os om tilgivelse for noget de har gjort

mod os.' Vi ønskede at vise vores kærlighed, og gav hver af tyskerne et honninghjerter fra Christiansfeldt for at vise dem, at vi har givet dem vores hjerter og at vi gerne vil give velsignelsen tilbage, som de har bragt os. Fx Zinsendorf og Herrenhutterne med bøn døgnet rundt i 100 år, der byggede Christiansfeldt. For nogle af os var nadveren et højdepunkt, hvor én præst fra Danmark og Tyskland sammen delte brødet og vinen ud. Vi havde lige været på skanse 4 (Dybøl skanse) og havde bedt tyskerne brænde vores bekendelser af, som vi havde skrevet på et papir og lagt i et bål fad. Øjeblikket var helligt. Alle var helt stille og andagtsfulde. At lægge vores historie sammen, under nadverens budskab om forligelse, var stort.

Vi forstår ikke altid, hvad Guds planer er, eller hvorfor Han leder os til at gøre forskellige ting. Kristi ånd, der opvakte Jesus bor i os, står der og alt virker til gode for dem, der elsker Gud. Adam og Eva kunne sikkert ikke se hvad godt der kom ud af, at blive smidt ud af edens have, men vi ved det. De blev frelst fra evig adskillelse fra Gud.

Efter dagene i Sønderborg har vi fundet ud af, at præsten i apostolsk kirke i Sønderborg Anders Bartholdy's farfar, var medunderskriver af et skrift som 80 præster skrev under i 1945. De gjorde opmærksom på de umenneskelige forhold, der herskede i fangelejrene. Dengang blev de hånet og nærmest betragtet som landsforrædere, da folkestemningen var meget antitysk. I november fik Anders lov til at være den første, der bad tyskerne om tilgivelse.

Gud har ventet i mange år på, at vi skulle handle på evangeliets opfordring til at forlige os med hinanden, og vel også med os selv og vores historie.

>> fortsat fra side 13

det ikke en konflikt, som kan tackles på tomandshånd, er det oplagt, at vedkommende går til lederen.

Har personen brug for en pause fra opgaver, er det ikke sikkert, vedkommende selv kan overskue at sige fra. Så kan du forestå det og – hvis du er i en position til det – være med til at tage ansvar for, hvad der skal gøres i forhold til opgaverne.

Kirken som radikalt forbillede

Ville det ikke være dejligt, hvis kirkerne var kendt for at være steder fyldt med sunde mennesker, der både kan være dedikerede og engagerede og finde hvile?

Steder, hvor de, der stresser på arbejdsmarkedet, kan lære en sund balance mellem hvile og arbejde.

Steder, hvor man ser hinanden og hjælper hinanden med at 'spotte' den der dybe træthed, før den får folk ned med nakken. Steder, hvor man anerkender hinanden for dem, man er, ikke for hvad man præsterer. Og hvor der samtidig er mennesker, der er villige til det der med blod, sved og tårer, når det bliver lagt hen til dem, ikke ud af frygt for ikke at blive anerkendt, eller for at kirken forsvinder uden dem, men ud af kærlighed til den Gud, der skaber og kalder.

Det er en stadig proces at finde den der radikale balance, og det er langt langt lettere skrevet end gjort, men jeg tror, det er noget, der vil blive lagt mærke til og værd at overveje. For dybest set handler det om respekt for skaberværket, der er skabt med rytmer, der ikke

altid passer ind i maskiner og systemer, og samtidig er skabt til at udrette små mirakler, der overgår det, det selv havde kunnet hitte på.

BEDDEEMNER

v/Åse Ellerbek Larsen

Bønnetjenesten er ment som en opmuntring til at bede og en inspiration i emner, som yderligere forstærkes gennem bevidstheden om, at mange beder om det samme i et givent tidsrum.

Disciple af Jesus

Januar

Bed om, at vi i Danmark må blive efterfølgere af Kristus i alle områder af vores liv. Nævn gerne personer, institutioner og kirker.

Frugten af discipleskab

Februar

Bed om, at kirkerne i Danmark må blive kendt som dem, der følger efter Jesus og viser evangeliet på nye måder.

Forligelses tjeneste i funktion

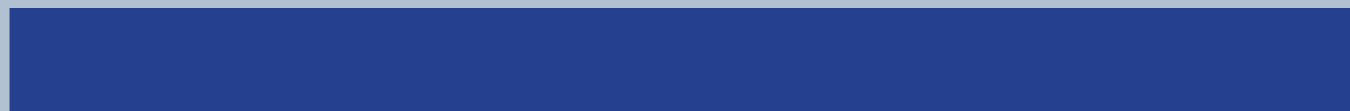
Marts

Bed om, at forligelsens tjeneste må blomstre og at Gud vil lede os alle til at forlige os med vores brødre og søstre, så kærligheden må blive synlig.

Leve i forventning til Jesus komme

April

Bed om, at vi må forberede os på brudgommens komme, så vi alle har ekstra olie. Vis os, hvad det betyder for vores efterfølgelse, hver især.

Information

Du kan downloade/læse hele *Netværksbladet* fra vores hjemmeside: www.kvinder.com

Du kan også downloade/læse brochuren om *Netværk For Kvinders Tværkirkelige Ledergrupper*

facebook

Search

Netværk for Kvinder i Tjeneste

Wall Info Discussions Photos Events +

Har du et arrangement for kvinder du gerne vil reklamere for?

Tilmeld dig *Netværk for kvinder i Tjeneste's* chatside, og følg med i hvad, der er af tiltag landet over blandt kristne kvinder. Her kan du også selv "annonce" helt gratis.

Verden har brug for dig!

Mission for
Moderne Mennesker i en
Mangfoldig verden

info@dk.om.org

www.dk.om.org

Operation Mission, A.F. Beyersvej 1, 2720 Vanløse, Tlf.: 38 33 51 22

Bedeemnerne er desuden at finde på www.kvinder.com

Elke Werner, Tyskland
Lausanne
www.wingshomepage.com

Åben lederkonference for kvinder 14 april 2012 i København - for dig som har gaven til at lede!

FINGEREN PÅ PULSEN!

Hvordan kan vi fungere i rollen som åndelige mødre for den yngre generation?

Hvordan kan vi agere åndelige mødre i samfundet? (Formidling af den kristne livsstil)

TILMELDING

Pris: Kr. 300,- (inkl. let frokost: 350,-) - Studerende: 250,- (inkl. let frokost: 300,-)
Din tilmelding er gældende ved indbetaling. Ved aflysning efter 1. april refunderes 50 %

Sted: København. Nærmere adresse senere. Kl. 9:30 - ca. 17:00

Konto:
6-002-6629
Reg.nr.: 1551

Evt. kontakt: Hanne Dalgaard tlf. 29 700 104

Arr; Netværk for Kvinder i Tjeneste - www.kvinder.com

Ja tak, jeg ønsker at abonnere på *Netværksbladet* (3 numre om året). Modtages gratis.

Jeg ønsker at afmelde modtagelsen af *Netværksbladet*. (el. via email: hd@poda.dk)

Navn: _____

Adresse: _____

Postnr./by: _____

Email: _____

Tlf: _____ **BRUG VENLIGST BLOKBOGSTAVER**

Send blot slippen ind til følgende adresse: *Netværksbladet* c/o Hanne Dalgaard Øde Hastrupvej 65, 4000 Roskilde
Du kan også vælge at sende på e-mail: info@kvinder.com eller fra www.kvinder.com